

Een verbetering, als dr. MEULEMAN mij vroeg te geven, vond ik onnoodig, daar ik de begrootingsposten der Heerlensche school gespecificeerd heb weergegeven. Ik meldde hem dit met grooten spoed, om hem desgewenscht in de gelegenheid te stellen het zelf te doen.

Mijn cijfers betreffende de kosten der Rotterdamsche school zijn al diegene, welke in de rijksbegrooting zijn te vinden.

Dat ik de Amsterdamsche school als onovertroffen kenschetste, moge mijn collega mij vergeven, evenals ik het hem zou doen, wanneer hij bij een even snooden aanslag, hetzelfde van zijn instelling zegde. Dat de Amsterdamsche school „de beste” zou zijn, heb ik niet beweerd. Wel, dat zij in meer dan één opzicht haar zusterinstellingen ten voorbeeld is geweest, en dit ontkent ook collega WESSELINK niet.

Amsterdam, 21 September 1932.

H. BURGER.

DE ZIEKTE VAN WEIL BIJ NIET-ZWEMMERS.

De mededeeling van collega PEUTZ over „Een geval van ziekte van WEIL, niet door zwemmen verkregen” (*N. T. v. Gen.* van 17 Sept. 1932) geeft mij aanleiding mede te deelen, dat ook in Rotterdam in de laatste jaren gevallen van deze ziekte bekend zijn geworden, waarin de werkring een niet te verwaarloozen kans op besmetting, uitgaande van ratten gaf, maar waarbij van zwemmen of van een val in het water geen sprake was. Mijn eerste patiënt (Maart 1925) was bijvoorbeeld werkman in een meelmolen, welke bij een binnenwater stond en waarbij veel ratten rondliepen. Merkwaardiger was nog, dat in 1927 drie gevallen van classieke ziekte van WEIL zijn voorgekomen bij werklieden van het abattoir, die werkzaamheden vervulden in de „bijbedrijven” (darmenschoonmaken, en dergelijke meer) en bij hun arbeid in groote bakken water darmen en dergelijke moesten reinigen. Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat hier de smetstof niet door den mond, maar door de gemacereerde *huid* (met kloven en wondjes) is binnengedrongen! De patiënten zelf meenden, dat er in dien tijd meer ratten op het abattoir waren dan vroeger, omdat er geen foxterriers meer mochten rondloopen! Ook onder de thans in behandeling zijnde patiënten is één jongeman, die op het abattoir werkt, maar die óók geregeld zwom in een in die buurt gelegen binnenwater.

In tegenstelling met beschouwingen in de pers, dat snelstroomende rivieren geen of minder infectiegevaar zouden opleveren, wil ik tot slot nog even als bijzonderheid vermelden, dat een zwembad *in de rivier de Maas* de meeste Rotterdamsche gevallen van 1932 op zijn rekening heeft staan!

Rotterdam, Ziekenhuis-Bergweg, 19 September.

P. H. KRAMER.

OPENBARE VEILING VAN APOTHEEK ENZ. UIT DE NALATENSCHAP VAN ARTSEN.

Door een der politiecommissarissen geroepen zijnde, om hem van advies te dienen, trof ik in een verkooplokaal voor publieke veilingen eenige dozen en kistjes aan, die afkomstig bleken te zijn uit de nalatenschap van een overleden medicus. Daaronder bevonden zich aangebroken flesschen sublimaatpastilles, hydrochloras cocaini, dozijnen dozen met ampullen, waarin vloeistoffen voor subcutane injecties, enz. enz. Bovendien een karrevracht van de „gratis-monsters”, welke de specialitéfabrikanten zoo kwistig rondzenden.

Niet alleen rijst de vraag, wie hierop een bod zal doen (geen medicus of apotheker zal den rommel begeeren!), maar bovendien, of deze artikelen, waaronder zware vergiften, bij openbare veiling niet al te gemakkelijk in handen van leeken — misschien wel scholieren — kunnen geraken.

De reden, dat ik juist in dit *Tijdschrift* dit feit wil vermelden, is deze: de achtergelaten betrekkingen weten met den rommel doorgaans geen raad en zenden alles, in kistjes geworpen, naar een verkooplokaal. Ligt het niet op den weg van elken arts, zijne familie tijdig te adviseeren, dit voorbeeld *niet* te volgen en liever